Hồi thứ bốn mươi bốn
Tề Tuyên Vương ái sắc nạp Tây cung
Hạ Nghinh Xuân thi tài với Chung hậu

Qua ngày sau, thiên tử lâm triều, bá quan vào triều bái kiến tung hô rồi Tuyên Vương mới hỏi Yến Anh rằng:

– Tiên sinh có nói sao Thuỷ tinh, vậy chớ mỹ nhân đó bây giờ ở đâu, xa hay gần và tài mạo có bằng Trương Tuý Vân hay không?

Yến Anh cực chẳng đã phải tâu rằng:

– Người ấy tôi biết tên biết mặt, thật là gái khuynh quốc khuynh thành. Nét dung nhan cá lặn chim sa, cách lịch sự hoa nhường nguyệt thẹn. Hơn Trương phi thập bội, trong Tề bang có một không hai. Hạ Nghinh Xuân vốn thật tên người, còn Hạ Diên Quang là tên thân phụ, chức tri phủ Thanh Châu hậu bổ, nay cha con người trú ngụ tại kinh thành, tuổi nàng vừa hai tám xuân xanh, duyên còn đợi ngự câu thả lá.

Tuyên Vương nghe nói mừng quá, liền truyền quan Huỳnh môn ra tuyên triệu Hạ tri phủ nhập triều và đem luôn ái nữ tấn kiến trước cung điện. Quan Huỳnh môn vâng lệnh ra đi, trong giây lát Hạ tri phủ theo sau tới Kim Loan điện làm lễ triều kiến. Tuyên Vương phán rằng:

– Trẫm nghe Thừa tướng nói khanh có ái nữ lục đức vẫn hơn người, còn tam tùng chưa trọn đạo. Nay Trẫm muốn cùng lệnh ái sớm khuya vầy hiệp phụng loan, chẳng biết ý khanh thế nào?

Hạ Diên Quang quỳ xuống tâu rằng:

– Ngu thần trông ơn thánh thượng, muôn thác cũng chẳng đủ đền rồi. Hiềm vì ngu thần ở xứ quê mùa, sợ phận con không biết lễ triều nghi mà mang tội.

Tuyên Vương lại truyền cho quan nội thần dẫn Hạ Nghinh Xuân đến báu điện. Thiên tử xem thấy sắc đành là một, tài đành là hai, quả như lời Thừa tướng chẳng sai, mới thỏa chí giai nhân tài tử. Bèn giáng chỉ phong cho Hạ thị làm chức Tây cung thứ phi, gia phong Quốc trượng Hạ Diên Quang làm Tháo tử thái bảo, lại phong cho hai người Quốc cựu Hạ Chấp Hổ và Hạ Chấp Long làm chức Chính phó tổng binh. Ba cha con Hạ Diên Quang liền tạ ơn Thiên tử lui ra.

Tuyên Vương truyền nội thần rước Hạ Nghinh Xuân về Tây cung rồi bãi chầu, quan ai về dinh nấy. Khi ấy chỉ còn mình Yến Anh thấy tướng mạo Hạ phi tỏ rõ, thì tức mình ấm ách, biết người có lòng hiểm độc, ắt ngày sau có gây sự thù oán với Chung hậu, làm cho Chung hậu phải mang tai nạn. Ngặt vì sự đã dở dang nên không can gián được nữa.

Nói về Thiên tử về tới Tây cung, Hạ phi vội vàng ra nghinh tiếp, dắt tay vào trong nội cung, chúng thể nữ tiệc rượu ân cần. Hạ phi châm ba chung ngự tửu mà khuyên mời Tuyên Vương. Ấy là rượu không say mà người say rượu, còn ong chẳng mê hoa mà hoa lại mê ong. Bỗng đâu trống lầu đà nhặt khúc Thiên tử nghỉ lại Tây cung đêm ấy.

Nói về Chung hậu từ khi bình phục xong nước Triệu, liệt quốc ai cũng nghe danh, đều sai sứ thần đến dâng lễ vật sang tấn cống. Lúc ấy Tuyên Vương mắc mê say Hạ thị nên chẳng tưởng nhớ đến chính sự nước nhà, trải qua thỏ lặn ác tà, tính lại đã gần một tháng, tờ biểu văn chất cao thành đống, các sứ thần chờ đợi mỏi mê.

Yến Anh khi ấy liệu bề vào Tây viện dỗ bề can gián. Khi tới nơi nghe quan nội giám nói là Thiên tử truyền ngày mai sẽ lâm triều, Yến Anh không biết làm sao, phải về căm gan mà chịu.

Còn Tuyên Vương từ khi sủng ái Hạ phi rồi mắc bị tiếng quyến, chén tạc chén thù, đêm ngày mảng những say mê, việc quốc chính phú cho trời đất.

Ngày kia Tuyên Vương còn đang uống rượu, Hạ phi mới hỏi rằng:

– Thần thiếp vào cung đã hơn một tháng, chưa hề thấy mặt Chiêu Dương, không biết người đó có đem lòng thương hay là sinh chuyện ghen tuông thêm đó?

Tuyên Vương nói:

– Ái phi ôi! Có rượu thì nên uống, đừng nói tới con Dạ xoa làm chi, người mặc người, ta mặc ta, muốn chết thì gây tới nó.

Hạ phi hỏi:

– Việc gì mà chết? Xin Thiên tử cho thiếp hay với.

Tuyên Vương mới thuật hết các chuyện Chung hậu đã đánh chết ba người quí phi, nay còn bị phạt bổng. Hạ phi nghe nói một hồi, lại hỏi:

– Vậy chớ Nương nương có tài cán chi mà dám lộng phép như vậy?

Tuyên Vương nói:

– Con nhà hái dâu dân dã, không biết làm sao mà phép tắc vô cùng, tài hay hoán võ hô phong, phép biết di sơn hải đảo, liệt quốc thảy đều kinh hãi, thật là cái thế anh hùng. Lại thêm kiết hung hoạ phúc làu thông, biết được vị lai quá khứ.

Hạ phi nghe Thiên tử nói Chung hậu mười phần lợi hại thì có ý buồn, mới tâu rằng:

– Thần thiếp thủa còn thơ ấu, có theo đòi một ít bút nghiên, chữ cổ văn thể hiệp thanh tân, một giây lát viết rồi ngàn trang giấy. Lại thông thuộc cầm kỳ thi hoạ, đủ mọi nghề tài tử phong lưu, xin cho tôi tỷ thí văn chương còn võ nghệ thật tôi không biết.

– Nếu quả như lời ái phi nói, rạng ngày Trẫm sẽ lâm triều, đòi Chiêu Dương tới trước thi đài, hơn được nó mới đành lòng trẫm.

Kế trời vừa tối, cung nữ dọn tiệc dâng lên. Tuyên Vương lại uống say mềm rồi vào cung an nghỉ.

Nói về Chung hậu từ bữa đánh Trương phi chết rồi, bị vua phạt bổng ba năm, trở về Chiêu Dương cung cứ ngồi buồn bực. Ngày kia đi dạo chơi hoa viên, bỗng có trận gió thổi qua, cùng mình nổi gai ốc, liền đánh tay toán quẻ thì biết Thiên tử mới lập Tây phi, tính kế tỉ thí văn tài mà làm nhục mình, mới nghĩ rằng: "Vô đạo hôn quân cứ mong lòng hãm hại ta hoài, như ta chẳng hơn con Hạ thị, quyết chẳng giữ ấn Chiêu Dương cung."

Nghĩ rồi truyền cung nga dọn tiệc giải buồn.

Qua ngày sau, Tuyên Vương lâm triều, bá quan vào triều bái tung hô. Yến Anh bước ra tâu rằng:

– Nay liệt quốc sai sứ thần dâng biểu tấn cống, còn đợi lệnh trước Ngọ Môn, xin Thiên tử phát lạc.

Tuyên Vương giáng chỉ cho vào, các sứ thần tới trước Kim Loan điện triều bái tung hô. Quan nội thần lấy biểu dâng lên, Tuyên Vương xem xong, truyền nội giám đi đòi Chiêu Dương Chung hậu lâm triều nghị sự. Nội giám vâng lệnh vào tâu lại cho Chung hậu hay.

Chung hậu nghe nói có lệnh Thiên tử tuyên triệu, kíp truyền quân nội thị sửa sang phụng liễn, đi thẳng tới Kim Loan điện làm lễ triều bái. Tuyên Vương bước xuống ngai nắm tay lên mời ngồi. Chung hậu tâu rằng:

– Chẳng hay Thiên tử đòi thần thiếp có việc chi, hay là quốc gia có đại sự.

Tuyên Vương nói:

– Bấy lâu Trẫm nhờ ngự thê nên chư hầu tới chầu. Vì ngự thê có công lao nên Trẫm muốn cùng ngự thê chung hưởng sự thái bình, cho các sứ thần triều kiến Chiêu Dương, mới phỉ chí phong vân phong hổ.

Chung hậu tạ ơn, kế sứ thần các nước triều bái Chung hậu xong rồi, Thiên tử truyền dọn tiệc đãi đằng và cấp thưởng tiền bạc cho mỗi sứ thần ai về nước ấy. Việc xong, Thiên tử lại nói với Chung hậu rằng:

– Nay Ai gia có một chuyện, xin tỏ với ngự thê hay. Vì Yến quân sư hôm nọ tấu bày nên trẫm mới nạp con gái Hạ Diên Quang tri phủ. Bởi người ấy vị am sự vũ, một tháng nay Trẫm chưa cho triều kiến chính cung, xin ngự thê tua khá bằng lòng, tha tội nó vì người không biết phép.

Nói rồi truyền nội giám vào Tây cung đòi Hạ quí phi ra triều kiến Nương nương. Khi Hạ Nghinh Xuân tới trước Kim Loan điện làm lễ triều bái xong, Chung hậu nói:

– Vương muội đừng làm lễ nghĩa, đã tới đây như thể chị em, ta xét bổn phận ta là con nhà hàn gia phong vị, còn như vương muội là thế phiệt trâm anh. Nay vương muội

tới triều kiến, Ai gia lẽ thì có báu vật phải nên tặng bảo, ngặt vì nhà nghèo phải bị phạt lương. Có chữ rằng: Lực bất tòng tâm, không có chi nên đưa cho vương muội một cái cốt trâm[26] để làm của dấu, tuy là vật khinh mà hình trọng.

Hạ phi tạ ơn tiếp lấy. Chung hậu liền truyền quân nội thị nhắc ghế cho Hạ phi ngồi một bên. Khi ấy Chung hậu thấy Hạ phi láy mắt liếc Tuyên Vương thì biết ý, bèn làm bộ buồn bực xin kiếu từ về cung. Tuyên Vương hỏi:

– Ngự thê có chuyện gì lật đật lắm vậy?

Chung hậu tâu:

– Đã có hơn mấy bữa thần hậu hình dạng bất yên, tinh thần mệt mỏi ưu phiền, e khi ngồi lâu chẳng tiện.

Tuyên Vương nói:

– Như ngự thê mà phiền muộn thì Trẫm cũng không biết vui, biết làm chi cho giải khuây, ngõ sum vầy một cuộc.

Hạ phi tâu:

– Tiện phi xin vịnh ít bài thơ để Thiên tử với Chủ mẫu tiêu sầu khiển hứng.

Tuyên Vương nói:

– Hay lắm, hay lắm! Vịnh đi, vịnh đi! Nếu ái phi có biết làm thơ, chính hậu cung nên hoạ vận.

Chung hậu tâu:

– Như quí phi tài cao bát đẩu thì thần hậu cũng học phú ngũ xa, chị em ta xướng hoạ ít bài, như vậy mới rõ tài cao thấp.

Tuyên Vương lại hỏi:

– Ái phi có nghề gì hay hơn nữa không?

Hậu phi tâu:

– Thần thiếp có một cách viết chữ thiệp trong giây lát viết được ngàn trang, bút pháp tinh thần, chẳng có nét nào lầm lỗi.

Tuyên Vương nói:

– Ái phi biết viết, không biết ngự thê có biết hay chăng?

Chung hậu tâu rằng:

– Thần hậu tuy bất tài nhưng Bệ hạ bảo viết mấy ngàn trang cũng được.

---

[26] trâm cài tóc bằng xương

Tuyên Vương nghe nói vậy mới nghĩ rằng: "Con này chắc nói láo. Ta vốn thật chẳng tin, như cây đao nặng mấy ngàn cân thì nó cầm cũng nổi, còn như văn tài hay giỏi nó có học bao giờ."

Nghĩ rồi bèn nói với Chung hậu rằng:

– Ngự thê đã phép cao võ mạnh, lại thêm chữ tốt văn hay. Thôi bây giờ đánh cuộc với Tây phi như ai hay ăn cuộc.

Chung hậu nói:

– Thần hậu chẳng có vật chi làm qúi, duy có ấn ngọc tỷ Chiêu Dương, xin đem đánh cuộc với Tây cung, hễ tôi thua thì mất chức.

Tuyên Vương nghe nói thì có ý mừng thầm, chắc chuyến này con bà chằng nó ra khỏi cửa, bèn hỏi Hạ phi rằng:

– Vậy Ái phi có vật gì đánh cuộc với Chung hậu không?

Hạ phi cũng nghĩ rằng: "Con xú phụ thật là lớn mật, giả khoe tài muốn hang phục bổn gia. Ta cũng quyết liều sinh tử với va, chớ va có học hành gì mà hơn ta được."

Nghĩ rồi mới tâu rằng:

– Ngọc tỷ thật là vô giá, còn đầu người ta cũng của sự liên thành. Tôi xin đem đầu mà đánh cá với Nương nương, sự thắng bại xin Thánh hoàng làm chứng.

Chung hậu nói:

– Một bên đánh cá ngọc tỷ, một bên đánh cá đầu người, như vậy rất hệ trọng chẳng chơi, phải làm tờ bảo trạng mới được.

Tuyên Vương nói:

– Cô gia với Quốc trượng đứng bảo lãnh cho Tây phi.

Chung hậu cả mừng bèn hỏi:

– Trong văn võ bá quan có ai dám bảo lãnh cho Ai gia không?

Hỏi vừa dứt có hai vị đại thần bước ra lĩnh mệnh. Tuyên Vương xem lại một người làm chức Thượng khanh là Mạnh Tử, một người là Thừa tướng Yến Anh, bèn nói:

– Hai khanh phải ký tên vào tờ bảo trạng này mới được.

Mạnh Tử và Yến Anh tới trước long án, ký tên rồi dâng lên cho vua coi. Thiên tử lại kêu Quốc trượng là Hạ Diên Quang đứng ký tên cho Tây phi. Yến Anh lại tâu rằng:

– Hai bà thuận tình đánh cuộc, chớ nên hối hận. Như Chính cung thua thì dâng ấn Chiêu Dương, còn Tây cung thua thì cũng phải cắt đầu lập tức.

Quốc trượng khen phải mà rằng:

– Đã làm tờ bảo trạng, thua thì phải y lời.

Rồi Tuyên Vương truyền nội thị đem văn phòng tứ bảo ra và phát cho mỗi bà một thiên giấy.

Hạ phi tâu rằng:

– Dùng năm thước nhang làm hạn, như viết rồi nhang còn cháy người ấy được ăn, còn viết chưa xong nhang đã tắt người ấy thua. Hai người cùng viết một lần, không ai trước sau mới phải.

Chung hậu nói:

– Như ta viết trước thì chẳng khỏi tiếng làm chị hiếp em. Thôi để Tây phi viết trước đi, còn ta viết sau cũng được.

Tây phi cả mừng cầm viết, viết luôn một hơi đã hơn một trăm giấy, không có hàng nào lạc, thảo nét chữ sắc như dao. Tuyên Vương có ý mừng thầm chắc Chiêu Dương ấn thế nào cũng về tay Hạ phi.

Mạnh Tử với Yến Anh xem thấy rất kinh hãi, tới trước long ấn tâu với Chung hậu rằng:

– Xin Nương nương mau hạ bút, kẻo thua sút Tây cung.

Chung hậu nói:

– Hai khanh lẽ đâu chẳng biết, Ai gia có viết được bao giờ. Vì nhà nghèo lo theo việc tằm tơ, còn sự văn học trơn lu không biết. Nay ta cùng Tây cung đánh cuộc, Chiêu Dương ấn mất ta chẳng hề gì, như Thiên tử chẳng có bụng, vì sợ liên luỵ tới hai khanh tội nghiệp.

Tuyên Vương với Hạ phi nghe Chung hậu nói như vậy lại thêm đắc ý vô hời, kế một giây lâu, Hạ phi đã viết được năm sáu trăm trương giấy. Mạnh Tử lòng thêm nóng nảy, lại tới trước long án hối giục Nương nương. Chung hậu nói:

– Cho Hạ phi viết được tám chín trăm trương, Ai gia cũng chẳng sợ.

Nói rồi cũng chẳng thèm viết, để nhang cháy được hơn hai phần, Hạ phi viết được chín trăm trương, Chung hậu còn ngồi trơ trơ chưa hề cầm tới viết.

Kế đó, Chung hậu liền giơ tay bắt quyết, miệng động niệm châm ngôn, tức thì thiên ám địa hôn, gió thổi cát bay mờ mịt. Hạ phi cứ ngồi chăm chỉ viết, bụi bay vô mắt không hay, làm cho như ngây như dại, hai tay cứ dụi lia dụi lịa.

Kế đó trên không bay tới sáu vị tiên cô, tới cùng nhau chào hỏi ân cần, Chung nương nương thuật hết sự nhân, sáu vị viết không đầy nhất khắc. Chị em cùng nhau phân cách, giã từ rồi trở về Tiên cung, mây quang gió tạnh khi không, Chung hậu kêu Yến Anh tới bảo rằng:

– Thừa tướng hãy đưa ngàn trương giấy, dâng cho Thiên tử xem tường.

Yến Anh vâng lệnh tiếp lấy và lấy làm lạ lùng, rồi tới Long điện dâng lên Thiên tử. Tuyên Vương xem thấy hồn bất phụ thể, mới nghĩ thầm rằng: “Vì một trận cuồng phong

Chính hậu viết xong ngàn trương giấy. Sự ấy rất nên kỳ dị, xem hàng bút pháp tinh thần hay là trời muốn hại quả nhân khiến Chung hậu giết luôn một người nữa?”

Chung hậu ngó Thiên tử thấy sắc mặt buồn thì đứng dậy tâu rằng:

– Vậy chớ Tây cung viết rồi chưa? Xem đem tới đo tài cao thấp.

Tuyên Vương nói:

– Tây cung thật đà bất cập, xin ngự thê vì Trẫm chế dung. Ngự thê pháp lực thần thông, còn nó mắt thịt người phàm làm sao cho lại.

Chung hậu nổi giận nói rằng.

– Lời thánh xưa có nói: Thiên tử vô hý ngôn. Thánh hoàng đã bảo lãnh cho Tây cung, phải cắt đầu đưa đây mới được.

Nói rồi liền rút cây gươm Long Tuyền ra, chạy tới chụp tóc Hạ Nghinh Xuân. Tuyên Vương xem tới mặt xanh như chàm, lật đật chạy theo níu tay Chung hậu năn nỉ ỉ ôi. Chung hậu đương nóng như dầu sôi, đá Tây phi té ngửa giữa đất. Tuyên Vương dắt Chung hậu lên ngồi long toạ rồi Tây phi lạy tạ đền ơn và tâu rằng:

– Tiểu phi đã viết được chín trăm. Vì trận gió nên thua bất tử, nếu chẳng có ý trời giúp đỡ thì hơn thua chưa biết về ai?

Chung hậu thấy Hạ phi hãy còn khoe tài mới hỏi:

– Tây phi có nghề gì khéo nữa hãy mang ra tỷ thí với Ai gia?

Tuyên Vương nói:

– Một lần cũng đã đủ, đâu dám gây nên sự oán thù.

Chung hậu tâu:

– Hễ đánh cuộc thì có khi ăn có khi thua, biết về ai mà kể chắc?

Hạ phi nghe nói cả mừng tâu rằng:

– Nay tiểu phi với chúa mẫu xin thi cuộc lăn bông.

Chung hậu hỏi:

– Lăn bông thế nào, Ai gia chưa biết.

Hạ phi tâu rằng.

– Đem ra ít chục cái bàn cái ghế để trước điện Kim Loan, bao nhiêu bông gòn ở trong kho chất lên trên bàn cao chừng bảy thước, rồi đó mặc luôn triều phục, lên trên bàn nhào lộn chơi. Hễ bông không vấy tới quần áo như vậy là được cuộc.

Chung hậu y lời và phán rằng:

– Ai gia đánh luôn tám món cung y với ngọc tỷ, còn Tây cung thì đánh một cái đầu. Phải làm tờ bảo trạng với nhau, kẻo triều thần dị nghị.

Nói rồi bèn hỏi trong triều thần có ai dám bảo lãnh chăng? Khi ấy có bốn vị đại thần là Mạnh Tử, Yến Anh, Điền Năng với Điền Ngọc vâng lệnh đứng ký tên vào tờ bảo trạng, còn Tuyên Vương với ba cha con Hạ Diên Quang đứng bảo lãnh cho Tây cung.

Làm xong giấy tờ, Thiên tử truyền nội thị đi sửa soạn bàn ghế và bông gòn, làm y như lời Hạ phi nói. Rồi Chung hậu tâu rằng.

– Hồi thi chữ, Tây cung đã viết trước, nay lăn bông Tây cung phải làm sau, để thần hậu đi đầu, như vậy mới công bình chính trực.

Thiên tử nhậm tấu. Chung hậu liền niệm chú hô thần, đòi Lục đinh lục giáp tới nói nhỏ rằng:

– Nay Ai gia với Hạ phi thi lăn bông. Vả lại, Ai gia hình thù to lớn, tay chân mập mạp làm sao cho bông khỏi vấy vào mình. Vậy xin chư thần hãy đè bông xuống cho ta thi tài một cuộc nữa.

Chư thần vâng lệnh. Chung hậu bước lên trên bàn trước làm như người nằm ngủ, kế lại múa lộn không biết mấy chục vòng, chẳng khác sư tử hí cầu, thần long thủ thuỷ. Sau lại ngồi dậy nhào luôn mười mấy cái nữa rồi bước xuống bàn, tới trước mặt Thiên tử tâu rằng:

– Xin Thiên tử xem xét cho kỹ, có chút bông nào dính vấy vào người tôi không?

Rồi hai vợ chồng dắt tay nhau lên ngồi, quân thị tì dâng trà giải khát. Chung hậu khi ấy nói:

– Tây cung hãy ra tài cho Ai gia xem thử.

Tây phi vâng mệnh, bước lên trên bàn, làm ra nhiều cách tuyệt diệu, thấy cung y bay ra năm sắc, còn mình như giấu trong lá cây, bày ra hai sắc hồng hài, và mười ngón tay quản viết, bá quan thảy đều khen. Tuyên Vương có bụng mừng thầm, cha con Diên Quang đắc ý mười phần, mới nói rằng:

– Hay hơn Chiêu Dương hai ba bậc.

Chung hậu nghe nói tức giận nghĩ thầm rằng: “Ta phải thu phục con này mới trừ yên hậu hoạn.”

Nghĩ rồi bèn đòi Lục đinh lục giáp tới dặn phải làm như vầy…như vầy… Chư thần vâng lệnh ra tay. Đương khi Tây cung trổ tài nghề nhào lộn ba bốn lần nữa, không ngờ bị bông vấy cùng mình té nhào xuống đất, triều thần đều vỗ tay cười ngất. Tây cung mắc cỡ chạy ngay, Chung hậu giả vờ không hay bèn hỏi:

– Tây phi chạy đi đâu không thấy tới phục chỉ?

Hỏi rồi nổi giận nói rằng:

– Con này thật vô lễ, nó dám khinh thị triều đình.

Dứt lời bèn rút cây Tru phi kiếm chạy theo, miệng thì niệm Định thân thần chú. Hạ phi liền đứng trân như khúc gỗ không day trở đâu được. Chung hậu đi vừa đến, Tuyên

Vương cũng mau chân chạy theo năn nỉ đến đà gãy lưỡi, Chung hậu khi ấy mới chịu tha. Hai vợ chồng dắt tay nhau trở về triều. Tây phi cũng còn đứng sững đó. Chung hậu mới nói:

– Ai gia đã tha nó, muốn chạy đâu thì chạy thử coi.

Yến Anh khi ấy mới tâu rằng:

– Pháp lực của Nương nương lợi hại, nếu Thiên tử không theo năn nỉ, Tây cung chắc đứng tới năm sau.

Tuyên Vương cực chẳng đã phải cúi đầu xin tha chết cho Hạ thị. Chung hậu vừa niệm thần chú, Hạ thị chạy thẳng về Tây cung.

Khi ấy, Tuyên Vương với Chung hậu đi về Kim Loan điện, Chung hậu bèn tâu rằng:

– Thần hậu đã hai lần tha chết, phép triều đình chẳng phải là chơi, bây giờ tội chết đã tha, còn tội sống phải hành hình mới được.

Tuyên Vương hỏi:

– Bây giờ ngự thê muốn hành hình nó thế nào?

Chung hậu tâu:

– Phải đánh đòn một trăm mới bù qua tội nọ.

Tuyên Vương nói:

– Ngự thê ơi! Nếu đánh như vậy thì nó chết, có sống nổi đâu. Lúc trước Trương phi bị có bốn chục roi hãy còn bỏ mạng, huống chi là Hạ phi ngự thê đòi đánh tới trăm roi. Xin ngự thê bớt lại cho nó nhờ, đánh một roi cũng là đủ.

Chung hậu tâu:

– Thiên tử khéo làm bộ, sợ Hạ thị phải đòn. Thôi, thôi! Thần hậu cũng vị lòng giảm đi chín chục, nhưng vậy cần gì phải động đến da thịt người, hãy bảo trẻ đem cái áo lót mồ hôi của Hạ phi ra đây, đánh cái áo ấy đủ mười roi thôi, như vậy cũng là đủ phép.

Tuyên Vương cả mừng, hối nội giám tới Tây cung lấy cái áo lót của Hạ phi đem ra để cạnh long đôn. Chung hậu bèn niệm chú cầu hồn, rồi xin Thiên tử cầm roi hạ thủ. Tuyên Vương miệng cười ra rả, giơ tay đánh đủ mười roi.

Hạ phi đang ngồi trong Tây lầu bỗng dưng té nhào xuống đất, chúng nội giám lật đật chạy vào phi báo cho vua hay. Tuyên Vương liền đứng dậy đi vào thấy Hạ phi hôn mê bất tỉnh. Nội giám xúm nhau kêu cứu giây lâu Hạ phi mới tỉnh hồn.

Tuyên Vương bèn hỏi căn cứ gần xa, Hạ phi tâu rằng:

– Trong mình thiếp đau như bị ai đánh vậy.

Khi ấy, bọn nội giám cùng nhau hơ bóp, thấy mình Hạ phi nổi lên những lằn roi. Tuyên Vương khi ấy hiểu ra liền truyền nội giám chăm lo thuốc thang rồi trở ra triều.

Kế đó, Tuyên Vương lại nghe Hạ phi bệnh trượng, lại kiếu từ Chung hậu mà đi đến Tây cung. Chung hậu truyền cho Trị điện tướng quân bắt ba cha con Diên Quang trói trước sân chầu, Tuyên Vương lắc đầu không biết kế chi giải cứu. Giây lâu, xảy thấy Yến Anh bước tới tâu rằng.

– Như bệ hạ muốn cho cha con Diên Quang khỏi mất đầu thì phải chồng cho Quốc mẫu vạn lượng vàng ròng mới được.

Tuyên Vương nhậm lời, liền hối Trị điện tướng quân vào kho nội vụ lấy ra mười ngàn lượng đủ dâng cho Chung hậu. Chung hậu thu lấy vàng, cấp thưởng cho bốn vị lão quan. Bốn người đều tạ ơn. Chung hậu lại tâu rằng:

– Luật triều đình là phép chung của thiên hạ, chẳng phải là riêng của một mình ai. Như tội chết của ba cha con Diên Quang đã tha, còn tội sống phải đánh đòn bốn chục.